

נובמבר 1948 —
מרס 1949

הנגב המשוחרר מקבל את פני הפורצים (מימין) ומשמש בסיס להתקפת הסיוע, כחותינו מגיעים לאל-עריש ולאבו-עגילה שעל אדמת מצרים. כחות המצרים שבורים. השיקול הדיפלומטי עוצר את ההתקדמות. מצרים מוכנה לשבת-נשק ואחריה חותמות שאר המדינות הערביות. חזרת השבויים (משמאל) מסיימת את המלחמה. המדינה מובטחת, השלום חזר.

הזקנים יוצאים למלחמה

(המשך מעמוד 9)

והרי הנאשם לא האשים את הנאשם האלה, אלא את כל בתי המשפט, את כל השיטה. מכאן התפתח ויכוח בין התובע והסניגור בדבר... אנארכיה במדינה. בעוד שהסניגור דרש להחמיר בדין, כדי שהדבר ישמש לקח לכל החושבים, "וכדי שלא נגיע למצב של אנארכיה", טען הסניגור, שאפילו מדברי השופט, שהאמין לכמה מהעדים, יוצא כי "כבר קיימת אנארכיה בחלק מבתי המשפט הרבניים".

ואילו שטרנהל עצמו לא האזין כלל לקריאת פסק הדין (תדבר ארץ, כשעה) אם מפני שלא הבין את דברי השופט או אולי מתוך "התעלות" על כל הפרשה. הוא הסתובב בקצה האולם, הציץ מבעד לחלון החוצה, התעניין בצעקות שנשמעו בחצר (איזה אסיר התפרץ שם נגד שיטרייב)... אחר כך, משגורע לו, כי הוא נמצא אשם ונידון, הודיע מחדש באמונה, כי הוא יזכה על ידי ביה"ד העליון.

ובאיתו ערב שבת ישבו הזקנים כי מושב בצותא ודיברו ארוכות, ו"ניתחו" מחדש את פרשת רבי דוד שטרנהל אשר מזה חדשים נמצא "בסכסוך עם המדינה".

מוסקבה

ענין מיוחד בבואו הנה. "מנוחין מנגן בתלאביב מאחר גדר תייל" אלה היו הכותרות (מבחינה עיתונאית ודאי שבצדק), אלא שהעיתונאים מעבר לימים מבולבלים עוד מן העבר הקרוב וסבורים, כפי הנראה, שמדובר כאן באמצעי זהירות נגד טרוריסטים. ובעצם, גם אנחנו, במקום, לא תפסנו כהלכה את הענין: האמנם ביקשו כאן לזרוק פצצות או להתקיף בנוסח אותם הימים? הכבנין הסי, אי. די. בדרך יפו תלי אביב אולם, "אהל שם"?

בטהובן בלי סנסציה

היוצא מכל אלה: אל נערכב פרי שיות. כל הסבור (כמנוחין עצמו) שאין קשר בין באן וברהמס ובטהובן לבין סנסציות ואינטריגות בעולם, ילך לקוני צרטים וייהנה שבעתיים. שהרי סוף סוף רבים הם האנשים שגולדו יהודים, ואף פעם לא הכחישו את הדבר. לא התנצרו ויישארו יהודים כל ימי חייהם, ולא מגיע להם פרס בעבור זה. לעומת זה לא רבים הם הכנרים כיהודי מנור חין. אמר פעם מנצח מפורסם: "אל תבואו לראות אותי ואל תחטטו בנפשי ובחיי הפרטיים — האזינו למוסיקה שלי ותבואו על שכרם". ועוד הוסיף: "והעריכו אותי רק על פי המוסיקה שלי".

ואורגנית היא הערצת הקהל הרחב שלנו למוסיקה, כה גדולה הבנתו, אכי חנתו, כה קדושה התופעה והיתס כלפי אמן, עד כי קמים כדי לכבדו? אלו היה כן, היו ודאי מקדמים בצורה דומה אמנים גדולים אחרים, שביקרו כאן בשנים האחרונות. אבל לא עשו כן. מכאן שעצם הסנסציה מסביב לענין בלבד איתנו לחלוטין. (בקונצרט של טיטו גובי בת"א, למשל, כשעלה על הבמה סשה פרנס, הכנר, שהשתתף בתכנית בנגינת ביניים, היו כאלה שחש בזה למנוחין, כה התבלבלו בדבר "כנר אחד" שצריך להופיע באולם, "אהל שם"...) ואם אמנם הכבוד הגדול שני תן למנוחין נובע מהערצה של האדם וספק מתוך הפגנה שעל אף הכל, על אף ההשמצה נגדו, אנו מתעלים, מביי גים וסולחים, הרי גם אז אין מקום להפגנות כעין אלה. יש רבים שניגנו בפני גרמנים בתום לב ומתוך רגש קוסמופוליטי ואמונה כי אפשר לתקן את האדם וגם אותם אין להאשים בשל כך ולהוציא מסקנות מופרזות. אבל ודאי שאין גם מקום להעריץ ולהפגין יחס כבוד ואהבה בשל כל אלה.

אפילו עתוני לונדון וניוירוק מצאו

מנוחין טוב - מנוחין רע...

בלילה, כשהגיע מנוחין לשדה התעופה, אמר לעיתונאים, כי הוא אינו מתחרט על מעשיו. באו אנשים ואמרו: "הנה סימן שהאיש הוא אידאליסט, ואינו מסתייג". כעבור 12 שעות, בפי גישה עם עורכי העיתונים, הכריז הכנר, כי הוא מצטער על שגרם צער ליהודים. באו האנשים ואמרו: "הנה, האיש אמר בפירוש שלא רצה לפגוע". עוד בטרם בא מנוחין לארץ הזמן המדור למוסיקה שליד משרד החינוך למסיבה ובה נאמר כי הממשלה אינה אחראית להופעותיו של מנוחין. מיד למחרת רכשו להם כרטיסים מרבית מנהלי המחלקות ועוד אישים גבוהים בממשלה. ושלשה שבועות אחר כך הוזמן הכנר לארוחת צהרים אצל הנשיא, בה בשעה שהעדרם הבולט באולם, "אהל שם" של השרים ואנשי ממשלה גבוהים (הנאיים בדרך כלל בקונצרטים אחרים) השאיר מקום למסקנות...

אהבה וגדרית'ל

ואין זה הדבר היחידי שקשה לה בינו בפרשה זו. למשל, משום מה קם הקהל על רגליו כדי לקבל את מנוחין כשעלה על הבמה? נניח כי הוא הרא שון והגדול בין הכנרים בדור, ואלו אף בכל הדורות — האמנם כה עמוקה

יהודי מנוחין
כפות ידי נקיות...

פרדיור משטרתי
התלהבות מאחרי חבלים מתוחים.

